

В. В. Кузик

Польова Вікторія Валеріївна

ПОЛЬОВА Вікторія Валеріївна (11. 09. 1962, Київ) — композитор, педагог. Дочка [В. Польового](#). Заслужена діячка мистецтв України (2024). Національна премія України імені Т. Шевченка (2018). Членкиня НСКУ (1992). Премії імені Л. Ревуцького (1995), імені Б. Лятошинського (2005), «Київ» імені А. Веделя (2013). Лауреатка всеукраїнського конкурсу композиторів «Духовні псалми третього тисячоліття» (Київ, 2001, 1-а премія), міжнародного конкурсу «Spherical Music» (США, 2008). Закінчила Київську консерваторію (нині Національна музична академія України, 1989; кл. композиції [І. Карабиця](#)) та асистентуру-стажування при ній (1995; кл. [Л. Колодуба](#)), де й викладала 1990—2005. Від 2005 — на творчій роботі. 2009—10 — куратор програм академічної музики фестивалю сучасного мистецтва «Гогольfest». 2006 — композитор-резидент «Menhir Music Festival Falera» (Швейцарія). 2010 брала участь в міжнародному проєкті Г. Кремера «Мистецтво інструментовки», присвяченому Й.-С. Баху та Г. Гюльду. 2011 за запрошенням Г. Кремера стала композитором-резидентом 30-го Фестивалю камерної музики в м. Локенгауз (Австрія, відбувся окремий концерт з її творів), 2013 — «Festival of Contemporary Music Darwin Vargas» (м. Вальпараїсо, Чилі). Президент журі Міжнародного конкурсу композиторів «Sacragium» (Італія). Для творчості П. характерні пошук композиційно-фонічної архітекtonіки, позначеної професійною вишуканою технікою сучасного письма, скерованою на розкриття вагомих проблем духовного життя творчої людини. Це відчутно як і в музиці П. раннього періоду, більш пов'язаної з естетикою авангарду та перевагою інструментальних жанрів, так і більш зрілого періоду (від кінця 1990-х рр.), де ваги набирає хорова та симфонічно-хорова творчість і відчутне тяжіння до т. зв. сакрального мінімалізму і неоготики. Етапною стала «Ода до радості» (на слова Ф. Шіллера, у 3-х ч., для солістів, мішаного хору й симфонічного

оркестру), замовлена Німецькою амбасадю з нагоди відзначення 20-річчя падіння Берлінської стіни (прем'єра 1996, Київ, Національний симфонічний оркестр України, капела «Думка», солісти). Особливі стильові ознаки — стриманість, медитативність і молитовність, заглиблення думки — характеризують її духовні твори на канонічні тексти. Починаючи від кінця 1990-х рр. ці риси формувалися під значним впливом релігійної філософії Ісихазму, близької світогляду П. Її твори виконували провідні музиканти і колективи України та світу. 2005 скрипаль Г. Кремер ввів композицію П. «Теплий вітер» до концертного циклу «Sempre Primavera» (у виконанні Г. Кремера, А. Пушкарьова (вібрафон) і камерного оркестру «Кремерата Балтика»; твір прозвучав у Парижі, Відні, Берліні, Мадриді, Сеулі, Сан-Франциско (США), Сингапурі та ін.). 2013 відомий струнний квартет «Kronos Quartet» (США) зіграв прем'єру «Ходіння по водах».

Основні твори

3 моноопери — «Ars Moriendi» («Мистецтво помирати», 1986—2012), «Ars Amandi» («Мистецтво любити», 2015), «Ars Vivendi» («Мистецтво жити», 2017) для голосу та інструментального ансамблю; балет «Гагаку» за новелою А. Рюноске «Муки пекла» (1994, камерний оркестр, 1-е виконання — 2012); для симфонічного оркестру — 3 симфонії: № 1 (1988, 2-а редакція — 2008), № 2 (1990), № 3 («Біле погребіння», 2003), «Langsam» (1992, 2-а редакція — 2009), «ONO», «Nenia» для скрипки-соло і оркестру (обидва — 2004), «Null» (2006); для хору (голосу) і камерного оркестру — «Missa-symphonia» на канонічні тексти для дитячого хору та камерного оркестру (1986—93, 2-а редакція — 2009); «Трансформа» — триптих для ансамблю солістів, симфонічного (струнного) оркестру і хору (1993); для камерного оркестру — «Пташеня Рухх» для флейти, струнних і ударних (1986), «Klage I» (1990, 2-а редакція — 1997), «Klage II» на слова Р.-М. Рільке для сопрано й камерного оркестру (1991, 2-а редакція — 2010), «Біле поховання» для гобоя і струнних (2002); для мішаного хору а капела — «Вітер з гаєм розмовляє» на слова Т. Шевченка (1985), «Отче наш» (2002); цикли на канонічні тексти «Світлі піснеспіви I» і «Світлі піснеспіви II» для солістів, дитячого і мішаного хорів (2000), «Вірую» на канонічний текст для 2-х мішаних хорів (2008), цикл «Христос воскресє» (2009), «Світе тихий» для сопрано, альту й мішаного хору (2012), «Літургія Іоанна Златоуста» для солістів і мішаного хору (2013); твори для дітей.

Рекомендована література

1. Пархоменко Л. Нові обличчя у виконавській культурі // Студії мистецтвознавчі. 2005. № 2;
2. Кузик В. Митець і система. До 80-річного ювілею В. П. Польового // Музика. 2007. № 5;
3. Баланко О. «Underground birds» В. Полевой: На перекрестке жанровых традиций // Наук. вісн. Нац. муз. академії України. К., 2009. Вип. 81.

Бібліографічний опис:

Польова Вікторія Валеріївна / В. В. Кузик// Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-879958>. – Останнє поновлення : 2024.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).